
EDITURA BIFROST

Anca Ticuță-Nicolae

ADAM ȘI EVA DIVORȚEAZĂ
SAU
REQUIEM DUPĂ BALZAC

EDITURA BIFROST

București, 2026

Coperta: *Emma Ticuță-Nicolae*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TICUȚĂ-NICOLAE, ANCA
Adam și Eva divorțează sau Requiem după Balzac / Anca Ticuță-Nicolae. - București : Bifrost, 2026
ISBN 978-630-6514-96-0

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.
Copyright © 2026

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

ADAM ȘI EVA DIVORȚEAZĂ

SAU

REQUIEM DUPĂ BALZAC

PREFAȚĂ

Cine ești atunci când oamenii pe care ți-ai bazat identitatea se mută în alte vieți?

Aceasta este aventura în care autoarea o trimite pe Eva, noua sa eroină, care trebuie să găsească și să-și găsească un răspuns în mijlocul unui carnaval social creionat în tușe foarte groase. Personajele din jurul ei sunt familiare, intenționat descrise caricatural; curierul care se imaginează respectuos, șeful incompetent care pedepsește competența, soțul mâncat de criza vârstei de mijloc, rudele invazive și vecinii care se preocupă excesiv de viața altora, prietenele haotice, pretendenții imaturi, părinții și profesorii absurzi de la școala fiicei, adolescenții răpiți de rețelele sociale, ispita din viața soțului creează toate un mediu agresiv, neiertător, individualist, prin care Eva navighează ca să ajungă la ea însăși. Iar pentru ca drumul să-i fie și mai complicat, autoarea a mai adăugat o întrebare: cine mai poți fi într-o societate profund patriarhală pentru care, odată trecute de 40 de ani, femeile devin abur, fum, produse expirate?

În Adam și Eva divorțează sau requiem după Balzac, Anca-Raluca Ticuță-Nicolae ne invită în Eden, așa cum este el definit social în mediul în care își plasează eroina: o familie din clasa de mijloc alcătuită dintr-un bărbat, o femeie și un copil care trăiesc o viață comună tuturor familiilor asemănătoare. Apoi sparge aparențele și creează un joc de oglinzi în care fiecare personaj îl reflectă pe celălalt, îi reflectă privirea, angoasele, dar, mai mult decât atât, reflectă modul în care fiecare îl definește pe cel de lângă. Și nu doar Eva se caută

pe sine, ci și cititorul o caută în acest joc al oglindirii. E cea descrisă de autoare, e cea descrisă de sine, e cea descrisă de ceilalți, cine pe cine reflectă, ea pe ei sau ei pe ea? Iar din Eden suntem aruncați, cu umorul și ironia foarte fine caracteristice autoarei, în Infernul descris de Sartre: privirea reducționistă a celuilalt care ne obligă să începem în modele care nici nu ne aparțin, nici nu ne descriu.

Este o carte necesară care folosește stereotipii împotriva stereotipizării, o carte care abordează teme, deși necesare, foarte puțin discutate în societatea românească, o carte care se deschide ca o oglindă și pentru cititor, pentru că descrie un fragment de realitate la care cu toții contribuim, o carte care se citește cu zâmbetul pe buze sau în hohote de râs, pentru că Anca stăpânește foarte bine arta de a livra adevăruri inconfortabile într-o manieră digerabilă, o carte cu final fericit, dar e cu adevărat fericit?

O carte pe care vă invit să o citiți pentru că ne invită să răspundem la întrebări importante despre felul în care alegem să fim și despre câtă libertate ne mai acordăm unii altora și nouă înșine.

Raluca Răducanu

sociolog

INTRO-Ecce Mulier

Există o programare socială ce stabilește inevitabil un termen de expirare **pentru o femeie**, de la **30-ul** balzacian la noul **40–50** modern condiționat.

Cumva, este prea devreme să fii bătrână și nesemnificativă și prea târziu să fii tânăra înflăcărată și fără griji. Te afli în era în care curierul îți șoptește tandru: „Coborâți să luați pachetul, măi doamnă?", dar niciun bărbat nu se ridică să-ți cedeze locul în mijloacele de transport în comun.

Să zicem, pe scurt, că hitul ăla de la Catena te lovește mai abitir la corazón decât tot ce se află în Billboard Hot 100. Putem dezbate până în zori dacă noul single al lui Taylor Swift are destulă profunzime sau dacă producția lui The Weeknd e prea retro, dar adevărul gol-goluț e altul: nimic nu se compară cu forța de percuție a imnului farmaceutic. Cu o rețetă mult mai simplă: decât sintetizatoarele, coregrafiile complexe și videoclipurile filmate în deșert – o doză letală de optimism- și o rimă care se lipește de hipocamp ca un plasture de calitate superioară – „hitul ăla" a atins toate persoanele peste patruzeci de ani. Poate pentru că avem nostalgia copilăriei, când aproape toate reclamele erau imbecile.

Un alt dezavantaj al vârstei este că începi să divaghezi mult de la orice subiect. Apropo, despre ce vorbeam? Ah, despre mine… adică despre femei de peste 40 de ani, în general.

Bun, să revenim... De aceea, poate, unele dintre noi se trag în țiplă cu etichete cu termene de valabilitate socială, amânate prin botox, silicon și muuulte plastii pe la organe

despre care nu putem afla decât din enciclopediile anatomice. Tipul acesta de Barbie cu premenopauză nu m-a atras niciodată; în plus, am fobie de ace și anestezii, așa că am ales să arăt adecvat vârstei și încercărilor vieții.

În acest an al grației (și al acidului hialuronic) după Hristos, să îndrăznești să-ți expui pielea nudă în public a devenit o temeritate de-a dreptul eroică, demnă de legendele cu spartani. Astăzi, dacă scoți gunoiul fără un strat generos de fond de ten „full coverage" și fără sunscreen, rămâi în istoria cartierului ca o nelegiuită care a atentat la retina vecinilor.

Sursa acestui calvar? O armată de tinere domnițe, mai nou și domni, influenceri ale căror singure bătături sunt cele provocate de „scroll-atul" infinit pe ecrane scumpe. Acești ambasadori ai perfecțiunii chirurgicale și ai make-up-ului, sponsorizați generos fie de contul bancar al „Lui Tăticu", fie de un *sugar daddy* capturat strategic între două shoturi de tequila în clubul de fițe, au reușit o performanță uluitoare: au transformat standardele de frumusețe ale muzeului **Madame Tussauds** în normă de viață cotidiană.

Ei nu se trezesc; ei se „randează". Ei nu transpiră, ci secretă un iluminator organic, aprobat de algoritmi. Prin lentila lor distorsionată, a avea un por vizibil sau un cearcăn autentic este o dovadă de rebeliune anarhică împotriva bunului-gust social aristocrat.

Dar marea dramă, tragedia metafizică a existenței noastre, ca femeie de vârstă mijlocie, locuind la bloc sau în cartier rezidențial cu vile înghesuite într-un plan numit optimist „de urbanizare", abia acum începe.

Imaginează-ți dezastrul: cum ar mai putea vecinul de peste gard – un fin estet care își poartă mândru pe maieu harta gastronomică a prânzului de ieri (o pată de ciorbă de burtă aici, un rest de sos tomat acolo) – să te mai considere obiectul admirației sale bahice?

Cum ar putea șomerul dandy, a cărui singură realizare profesională este atingerea nivelului 100 într-un joc video din camera de la subsolul casei părinților, să mai găsească în tine acea muză care să-i lumineze drumul spre frigider? E o presiune imensă! Să treci pe lângă pubelă și să simți privirea lui critică, evaluându-ți lipsa de contur a pometților și lipsa eyelinerului, în timp ce el își scarpină nestingherit burta, este adevărata probă de foc a feminității moderne.

Dacă nu arăți ca o păpușă de porțelan atunci când arunci resturile de pește, ai eșuat în contractul social cu bărbații care consideră igiena personală o opțiune, nu o necesitate, dar care au setate așteptări neclintite pentru femeile din jur, pentru că ei sunt creaturile perfecte ale lui Dumnezeu, stăpânii absoluți ai oilor care sunt fără un păstor adecvat.

Dacă nu mă credeți, delectați-vă cu misoginism pe pâine, extras din beciul domnesc al blogurilor, al vlogurilor și al panseurilor profunde scăpate pe rețelele sociale.

Imaginea și statutul sunt totul în lumea de astăzi. Nimeni nu mai are chef și timp să foreze după profunzimile și sensibilitățile tale: ori afișezi totul ca pe o mână de poker reușită, ori înveți să joci la cacealma.

Păi, și atunci, dacă tot ne paște irelevanța biologică, de ce naiba nu ne depunem pur și simplu dosarul pentru a deveni compost bio și a hrăni niște mușcate mai tinere și mai entuziaste sau fructe exotice cu nume imposibil de pronunțat?

Pentru că, vezi tu, intervine „înțelepciunea ancestrală” – acea axiomă obosită care ne recită cu un rânjet știrb că „găina bătrână face zeama bună”. Superb argument, n-am ce zice! Nu contează că tu nu ești găină, că n-ai nicio intenție să sfârșești într-o oală sub presiune și că, în general, ciorba ți se pare o formă de pedeapsă culinară. Mesajul e clar: valoarea ta rezidă în cât de bine te fierbe viața până scoate untul din tine pentru deliciul altora.

Dar stai, că suntem „înțelepte” și „independente”— sau cel puțin așa scrie pe cana de cafea cumpărată la reducere de la second-hand. Suntem atât de versate în arta supraviețuirii încât, să încerci să vinzi nisip în deșert unei femei de peste 40 de ani este o misiune sinucigașă. De ce? Pentru că ea nu doar că a ridicat deja piramidele acolo, ci a făcut-o cu materiale de construcții luate pe factură, a verificat personal devizul, a dat afară trei echipe de meșteri „Dorel” și știe exact cât costă metrul cub de nisip, inclusiv șpaga pentru recepția lucrării.

Este reziliență și este și frumusețe, dar doar pentru ochiul cult al cunoscătorului.

CAPITOLUL I

Dumnezeu ne-a vrut egali sau
Égalité, fraternité... dar nu pré

Visez, visez la EDEN, la vremuri de mult apuse, în care eram o coastă perfectă, egală și fericită, fără job, datorii la bănci, mâncare sau curățenie de făcut, cu emoții potențate de prezența divină și minimul estetic vestimentar. Nici nu știu ce să fac cu atâta egalitate și fraternitate paradisiacă… mă gândesc intens că aș putea totuși să meșteresc o plăcintă cu mere.

Mă trezesc cu un mârâit al întregului corp, la o oră imposibilă acum, dar care în studenție m-ar fi determinat să cred că noaptea mai are potențial: adică la șapte, un șapte neconvins, rezultat dintr-un șase chinuit de multe amânări ale alarmei.

Groaza îmi oferă adrenalina de care am nevoie, amintindu-mi de prezentarea pe care o am de făcut la serviciu, după ce o voi depozita, mai întâi, pe adolescenta din dotare, în siguranță, în spațiul educativ al liceului aflat în cealaltă parte a orașului.

Soțul întinde o mână duioasă spre mine, schimbându-mi brusc frecvența în cea a unei femei fatale la primele mijiri ale zorilor, în timp ce îmi susură suav în ureche:

– Te rog să-mi calci și mie o cămașă. Astăzi am o ședință destul de importantă și trebuie să fac impresie.

Îi zâmbesc amărâtă, târându-mi rămășița de demnitate feminină și corpul spre baie, în timp ce raționez că ar fi fost binevenită informația cu o seară înainte.

Imaginea din oglindă mă întâmpină cu o adâncitură între sprâncene, care ar face invidioasă și Groapa Marianelor. Urez numai bine producătorilor cremei anti-rid care folosesc fețe de douăzeci de ani pentru reclamele la creme pentru ten matur, ridicând, pentru noi, celelalte, ștacheta la înălțimi nerealiste și conturile lor la zerouri greu de contabilizat.

Repet în minte mantra zilnică: „Sunt o femeie puternică, mamă, soție, carieristă, gospodină, menajeră, bucătar, fotomodel, PR al familiei." Bineînțeles, uit câteva roluri pe care ar trebui să le mai am, ca ultima degenerată, dar „it is what it is", cum zice o doamnă care cunoaște succesul.

Fac un mic dans al ploii, pe de o parte din dorința de a nu mai simți podeaua înghețată a băii, pe de alta din teama ca apa să nu fie oprită, dintr-o nostalgie comunistă a autorităților sau din cauza unui sistem de distribuție contemporan cu Mihai (Viteazul, nu Eminescu).

Răsuflu ușurată: apa curge în șiroaie, reci, surori cu țurțurii de afară, care mă determină brusc să apreciez ceea ce considerasem naiv ca fiind drept răceala podelei. La primul jet aruncat pe proaspătul meu chip mi se aliniază chakrele, iar la al doilea mă împac cu toți strămoșii îndepărtați, intrând în consonanță cu ultimele trenduri psihologice.

Proaspătă ca Zâna Zorilor, mă îndrept, ușor prea încrezătoare, dacă ar fi să mă întrebați acum, spre bârlogul adolescentei mele, draga mea Ada, care, conform vlogurilor de succes, o să mă valideze ca mamă, în timp ce eu va trebui să-i conțin toate sentimentele.

Alarma telefonului îi răcnește efectiv în ureche, fără să producă nicio tresărire și scăzând dramatic șansele mele umile de a o trezi după o noapte petrecută cu logaritmi nemernici, pentru testul la matematică din acea zi.

Mă aplec cu blândețe peste chipul angelic, în timp ce o mână îi zboară direct în bărbia mea, într-un gest de trezire alarmată, îngemănat cu un întins. Mă privește siderată:

– Ce cauți aici?

Îi explic că acolo locuiesc și că legile române implică niște obligații parentale, așa că venisem să o trezesc și să o întreb ce dorește la micul dejun, toate acestea în timp ce încerc să minimizez durerea ascuțită din bărbie.

- Ce vrei tu, vine răspunsul prompt.

Mă retrag în pas alert spre bucătărie, lansând aceeași întrebare vitală soțului meu, care îmi comunică ferm că el poate mânca „orice".

Petrec ca o proastă zece minute de mindfulness în fața frigiderului deschis, căutând „ce vreau eu", cu garnitură de „orice", și înclin balanța spre ouă ochi, care, desigur, vor sări ca nebunele pe pereții proaspăt șmotruiți cu o seară înainte.

Încerc să îmi repet în minte prezentarea pentru clientul din acea zi, în timp ce din dormitor se aud formule logaritmice declamate cu ferocitate, iar din sufragerie sunt întrebată din cinci în cinci secunde unde sunt diversele obiecte vestimentare aparținând jumătății mele conjugale.

Mă uit panicată la ceas și calculez mental că nu mai am timp să mănânc, dacă vreau să am o șansă să mă machiez. Cum altfel să ies din casă? Nu suntem în Evul Mediu.

Așez farfuriile pe blatul mesei, lansând strigătul cloștii către puii hămesiți. Soțul și fiica mea se năpustesc tătărește pe ușa bucătăriei, strâmbând discret din nas la vederea micului dejun preparat cu trudă, și deschid frigiderul, al cărui conținut se revarsă pe jumătate pe masă, într-un bufet suedez haotic și abundent. Fiecare ia câte o înghițitură și se retrage spre camera din care venise, lăsând tot dezastrul acela în urmă, totul sub cinci secunde, exact cât îmi luase mie să ajung în pragul băii.

Ăștia doi ar putea concura cu Usain Bolt și ar putea să și câștige.

Îmi mai adaug pe lista de task-uri urgente strângerea mesei, stivuirea vaselor în mașina de spălat și ducerea gunoiului, asta dacă vrem ca spațiul pe care îl împărțim să rămână locuibil. Aș avea nevoie de o dilatare serioasă a timpului, ceva în genul unei zile pe Venus, pentru a putea acoperi măcar jumătate din sarcinile pe care le am de făcut.

Respir. În timp ce încerc să aplic cu discreție niște mascara pe genele tot mai rărite de la stres și corector pe abisurile vinete de sub ochi, îmi pun un podcast cultural pe telefon, că deh, mai trebuie să-ți cultivi și floarea inteligenței, ca să nu creadă colegii soțului, la următoarea petrecere a firmei, că s-a căsătorit cu o imbecilă. Îmi notez mental că de la petrecerea anterioară, sunt restanțieră față de celelalte soții prezente la capitolele Zumba, yoga, vloguri de gătit, bloguri de croitorie și cumpărături. Mă ambiționez ca în anul viitor să ating și aceste obiective. Petrecerea de Crăciun este într-o săptămână, așa că anul acesta este deja compromis.

De partea cealaltă a ușii, jumătatea mea mai bună îmi reamintește de cămașa necălcată, în timp ce copila mă întreabă pe un ton imperativ dacă am văzut o bluză (pe care nu cred că am mai zărit-o în ultimele câteva luni) și pe care vrea musai să o îmbrace în acea zi. Cum eu aranjez toate lucrurile prin casă și în șifonier, cazul se închide repede cu sentința de vinovăție la adresa mea.

Încep să mă panichez serios, lipsa de timp se adâncește dramatic. În timp ce îmi trag în grabă o perie prin păr și aplic tușa finală de creion dermatograf, alături de câțiva stropi de parfum, țip la Ada să fie gata de plecare în 10 minute și să nu uite planșele cu proiectul despre Sistemul Solar, la care s-a migălit toată seara de dinainte, întinzând nervii întregii case la cote alarmante.

În timp ce rezolv ținuta soțului, proiectez spre ușă (de fapt arunc cu forță, cu potențial olimpic) propriile planșe cu prezentarea pentru client și mă lupt cu pisica familiei, care decide brusc că a făcut o pasiune pentru ciorapii mei fini de mătase, pe care îi sfâșie într-un acces excesiv de tandrețe.

Nu mai am timp să mă schimb, așa că o zbughesc pe ușă în costum taior, haină și fără ciorapi. Afară sunt doar -3 grade Celsius, așa că pot să pretind că practic sauna norvegiană, lansată direct în frig, din casa noastră supraîncălzită.

Lansez un ultim apel la grabă către fiica mea, întâmpinat de ochi subtil dați peste cap și de o apariție morganică în haine oversized, de parcă zici că mă apucasem să cresc vreun orfan dickensian. Îmi repet mantra în gând și restabilesc validarea mamă-copil, în timp ce gonim spre parcarea rezidențială comună, înțesată de mașini.

Ce naiba se întâmplă cu orașul ăsta? Nu mai merge nimeni pe jos? De-aia ne sufocăm cu toții în smog!

Realizez că și noi avem două mașini în dotare și o reduc la volum minim pe Greta Thunberg interioară.

Mă proiectez în trafic, ușor agresiv, întrucât aceasta este unica șansă de a ieși de pe o stradă lăturalnică, atrăgând furia taifunului din taxiul din spatele meu, care lasă geamul jos și pornește o tiradă despre proastele de la volan. Aleg calea pacifistă a degetului mijlociu.

La semafor, un biet om al străzii îmi lustruiește cu avânt și scuipat parbrizul, complimentându-mi ochii, lucru care mă înmoaie și are ca rezultat pasarea în mâna lui a singurei bancnote pe care o pregătisem drept bacșiș pentru curierul care urma să apară în acea după-amiază, cu un colet pe care mă străduiam să îl primesc de o săptămână, într-un continuu dans al nepotrivirii. Se știe că relațiile cu curierii sunt mai greu de întreținut decât unele căsnicii.

În apropiere de liceul prestigios la care trebuie să-mi las în siguranță fiica, bordul mașinii se hotărăște să dea o petrecere de Crăciun, lăsându-mă atât nedumerită, cât și în mijlocul intersecției, fără posibilitatea de a mai mișca mașina niciun milimetru.

Printre cacofonia claxoanelor și înjurăturile colorate, Ada părăsește epava, aruncând peste umăr un „mult noroc cu asta, mamă", în timp ce fuge spre cel mai apropiat trotuar, unde se reunește cu un mic grup de colegi.

Respir încordată, în timp ce cobor pe tocurile din posesie și deschid capota sub care mă uit efectiv ca mâța în calendar, întrucât motorul se află într-o capsulă și, oricum, singurele piese mecanice pe care le cunosc sunt exoticele: jigleur și arbore cotit.

Tresar violent, când o mână mătăhăloasă îmi atinge spatele cu duioșia unui om al cavernelor, proaspăt întors de la o vânătoare de mamuți.

Mă întorc cu reflexele unui Jackie Chan ușor mai uzat de viață și înlemnesc când recunosc figura taximetristului misogin de mai devreme, însoțit de clientul din mașină, care pare membru activ al unei grupări de motocicliști cu simpatii fasciste.

- Ce face păpușa? A rămas cu mașina în intersecție? Întrebarea este însoțită de un surâs care ar face să îngălbenească de frică orice stomatolog. Când zic că femeile nu au ce căuta la volan, săriți ca arse și uite… blocați traficul aiurea!

Adaugă ceva și periculosul din spatele lui, dar din cauza gâtuirii provocate de emoțiile mele, nu ajung la mine decât cuvinte disparate precum „vai", „capul vostru", „dacă n-am fi noi".

Simt cum îmi pulsează vena feministă la cap, dar realizez că:

1. Replicile lor fuseseră un monolog.

2. Bărbații începuseră să împingă într-un efort colectiv mașina din centrul intersecției spre lateralul sigur al străzii, așa că îmi înghit demnitatea și cuvintele și îi urmez tăcută și recunoscătoare.

În cinci minute, un grup omogen de zece bărbați stă aplecat peste capota deschisă, lansând teorii care l-ar îmbolnăvi pe Asimov de invidie. Motorul tot capsulat este, dar, desigur, noi, femeile, nu avem infraroșul privirii lor când vine vorba de mecanică, așa că sunt redusă brutal la tăcere când încerc să opinez că o voi duce pe platformă la mecanic, în seara aceea.

Urăsc să le întrerup simpozionul, dar intervin abrupt, mulțumindu-le pentru ajutor și înștiințându-i că trebuie să-mi chem un Uber ca să ajung la serviciul la care întârziasem deja peste limita acceptabilității, aproape de pragul concedierii. Cu ultimele resorturi de optimism, mizez pe egalitatea de șanse între sexe la locul de muncă și pe faptul că șeful devine parțial orb când unul dintre golden boys-ul ai lui întârzie din motive mult mai triviale decât ale mele.

Chem precipitat Uberul, în care mă arunc cu tot cu planșele de prezentare pentru întâlnire, în timp ce hiperventilez după primirea telefonului care mă anunță că onorabilul client a sosit deja și că team leaderul meu direct spumegă precum un câine lovit de rabie.

Odată ajunsă la sediul firmei, sar practic peste turnichete, deoarece nu mai am timp să-mi caut legitimația, stârnind admirația paznicului de serviciu și protestul comun atât al genunchilor cât și al creierului meu, care îmi transmite subtil că nu sunt Gabi Szabo.

Iată-mă, intrând în sala de ședințe cu grația unei catastrofe naturale iminente. Sunt roșie la față, o nuanță rară de stacojiu aprins pe care industria de cosmetice încă nu a

reușit să o replice sub nume ca „Desert Rose”, ci mai degrabă sub „Infarct în plină desfășurare”. Gâfâi cu un entuziasm pulmonar demn de prima locomotivă pe abur a lui Stephenson, scoțând sunete ritmate care par să anunțe nu doar sosirea mea, ci și colapsul iminent al sistemului meu respirator în fața a cinci trepte urcate în fugă.

Superiorul meu mă întâmpină cu o ostilitate atât de vădită, încât aerul condiționat din sală pare brusc o briză tropicală pe lângă înghețul din privirea lui. Mormăie ceva care seamănă suspect de mult cu amenințările voalate primite de la mamele noastre privind discuția de acasă, atunci când eram mici.

De partea opusă a spectrului, expirând miros de levănțică și glamour, stă o doamnă impozantă, pe care o reperez rapid ca fiind directorul de PR al clientului. Ea nu gâfâie; ea probabil nici nu transpiră, corpul ei fiind, cel mai probabil, reglat prin termostat anatomic de ultimă generație, cumpărat cu portofoliul voluminos de acțiuni.

Dar piesa de rezistență, elementul care mi-a tăiat și fărâma de oxigen care îmi mai rămăsese, este **broșa** ei, o bijuterie care strălucește cu o aroganță discretă, dar letală.

În timp ce eu încerc să-mi recapăt demnitatea și ritmul cardiac, realizez cu o claritate dureroasă că acel mic accesoriu de pe reverul ei costă, cel mai probabil, mai mult decât casa mea cu trei camere, cu tot cu igrasia de la baie și ratele la bancă pe următorii 25 de ani.

Îmi acceptă cu grație regală scuzele pripite, astfel încât purced la treabă, desfășurând planșele pe boardul impunător aflat în fața sălii de ședințe.

Stupoare. Planete, galaxii și fenomene astronomice îmi joacă în față, dintr-un colaj artistic, în timp ce inima îmi bate nebunește, atunci când realizez că tabelele cu strategia de

piață, competitorii, cifrele se află acum în fața fiicei mele, la prezentarea ei de la geografie.

Mă întorc prostită spre clientă, în timp ce remarc semnele aeriene de decapitare făcute de către manager și surâsul oarecum perplex al femeii.

Nu, nu se deschide o groapă care să mă înghită și nu intru în modulul apoplexie, ci continui ca o Maria Antoaneta fără cap, o improvizație pe tema „Clientul nostru, steaua noastră", show care ar putea fi încadrat cu ușurință între stand-up comedy și discurs înaintea eșafodului.

Superiorul meu ierarhic are un ten cameleonic, trecând prin toate nuanțele curcubeului cuprinse între livid și albastru închis, în timp ce clienta se ridică în picioare, aplaudând și asigurându-mă că am obținut contractul.

În drumul spre ieșire, femeia se apleacă suav spre urechea mea, șoptindu-mi amuzată:

- Nu am mai văzut un dezastru atât de spectaculos de la naufragiul Titanicului, dar te-ai descurcat onorabil, deși pare că sunt multe pe farfuria ta, în acest moment, iar managerul tău este un idiot misogin. Aștept adevărata prezentare în această după-amiază, pe mail. Noi, fetele, mai trebuie să fim și solidare din când în când.

Îmi face discret cu ochiul și mă bate cordial pe umăr.

Îi mulțumesc cu lacrimi în ochi, asigurându-o că îi voi trimite rapid documentele reale. Îmi zâmbește cald, restaurându-mi încrederea în umanitate, în timp ce rostește un „Felicitări" destul de tare, astfel încât să fie auzit de Marele Inchizitor.

Restul zilei a curs în bucla iadului, cu un volum sclavagist de muncă, cu telefoane pline de reproșuri din partea fiicei mele, căreia îi nenorocisem media la geografie, și cu intuiția masculină a soțului meu, care invitase toți colegii lui de birou , în seara aceea, la noi, la un grătar, urmând ca el să

se ocupe de foc. Cireașa de pe tort: tot nu reușesc să mă întâlnesc cu curierul. Să fie sănătos, oricum nu mai am bacșiș de lăsat.

Colegii mei de sex masculin – acești titani ai gândirii analitice – își calibrează atitudinea față de mine cu o precizie aproape științifică, ajustată la milimetru în funcție de agenda lor obscură. Spectacolul e de o poezie rară: pendulează cu o grație de elefant într-un magazin de porțelanuri între o libidoșenie curtenitoare, presărată cu zâmbete unsuroase și complimente ieftine, și un dispreț suveran, livrat cu morgă de împărați ai biroului de la resurse umane.

Mă trezesc astfel într-un adevărat carusel emoțional, azvârlită fără bilet de la agonia inutilității la extazul trecător de a fi băgată în seamă. Încerc degeaba să dibuiesc unde dracului mă aflu, ca femeie, pe minuscula lor scală de notare de la 1 la 10, acel algoritm pueril, inventat probabil în pauza de masă din clasa a cincea și rămas neschimbat de atunci.

Măcar vanitatea mea, pragmatică din fire, îmi șoptește salvator la ureche că e infinit mai bine să rămân în fericită ignoranță. Ceea ce nu știi nu te poate ucide, zice o vorbă veche; deși, privind la jurații mei de ocazie, e mult mai probabil că m-ar ucide spleenul dacă aș afla nota.

La ora 17:00, după o oră suplimentară de penitență, pentru întârzierea de dimineață, sub privirea disprețuitoare a bunului meu șef, realizez că va trebui să iau autobuzul spre casă, fiind văduvită de mașină .

Ah… uitasem de platformă și mecanic, va trebui să reprogramez pentru mâine dimineață. Încă un bilețel mental, pe care sper să nu-l ia vântul uitării.

Mă doare fiecare părticică din corp, dar îmi activez rapid mantra mentală ca pe un scut invizibil și revin instant la realitate: ai mei n-au crescut o pierzătoare. În fond, cu atâta public avid de spectacol în jur, să-mi las garda jos e un lux pe

care pur și simplu nu mi-l permit; slăbiciunile se dau doar în privat, nu pe scenă.

Autobuzul sosește cu calm englezesc, doar cu 45 de minute de întârziere, plin ochi cu liceenii care ies de la cursuri. La intrarea pe ușile batante, picioarele mele vinete de la frigul de afară fac niște mișcări fixe, de compas. Atmosfera miroase a parfum excesiv, echipamente de sport și hormoni, dar are ceva care te invită, care te face să te simți brusc cuprins de optimismul acela tineresc, haotic. Dacă aș avea și o madlenă în mână, jur că m-aș simți ca Proust.

În mijlocul unui grup ostentativ de vesel de liceene, atrage privirile ca un magnet un tânăr bărbat, care pare profesorul lor de gașcă, de care, evident, sunt toate amorezate, genul de debutant în învățământ care știe să folosească termenul „paradigmă", fără să se bâlbâie. Bărbatul explică cu gesturi largi, regizorale, stârnind valuri de hohote cristaline, spre marea pizmă a grupului de „masculi alfa" răsfirați pe rândurile din spate, care își studiază ecranele telefoanelor cu o intensitate ce trădează o criză de orgoliu de proporții biblice.

Privesc cu nostalgie vorbăria lor și proiectez spre Univers că sunt din nou o adolescentă de 17 ani, lipsită de stresul oxidativ de acum, care se bucură în secret de prezența primului ei crush, termenul modern pentru ceea ce pe vremea mea numeam, simplu și dureros, „alesul inimii care nu știe că exist". Mă cufund pentru câteva minute în această fantezie retro și absurdă.

Bărbatul mă zărește, îmi zâmbește larg, curtenitor, cu o expresie dulce pe fața lui frumoasă și se ridică brusc, oferindu-mi scaunul, printre oprobiile sonore ale fetelor și ușurarea vizibilă a masculilor puberi din spatele autobuzului.

Zâmbesc cochet, la rândul meu, spre cel care îmi oferise cu atâta grație scaunul lui, în timp ce autobuzul face un

salt eroic peste o groapă din drumurile patriei, proiectându-mă cu fața pe suprafața colcăitoare de microbi a podelei. Pentru câteva secunde de viață, concurez cu Louis Pasteur în descoperirea unor forme de viață microbiene.

Urmează o liniște mormântală. Apoi, el se apleacă asupra mea. O face cu o gingășie atât de mare, de parcă sunt o domniță leșinată într-un salon din epoca Regency și nu o femeie în toată firea, întinsă pe linoleumul colcăitor, plin de bacterii de care medicina modernă nu a auzit încă.

Îmi simt deja genunchii, o tâmplă și onoarea umflându-se, dar privirea lui plină de compasiune și licăr de interes mă determină să reconsider rolul terapeutic al contuziilor.

Sunt gata să accept orice vânătăi pentru acea clipă de atenție masculină supremă.

Chiar atunci, cavalerul meu în armură strălucitoare, fără frică și fără aparent discernământ, deschide gura, rostind cuvintele care ucid definitiv în mine orice urmă de cochetărie și metabolism accelerat:

- Vă simțiți bine, cucoană?

CUPRINS

Pag.

PREFAȚĂ 7

INTRO-Ecce Mulier 9

CAPITOLUL I
Dumnezeu ne-a vrut egali sau Égalité, fraternité... dar nu pré ……..……..... 13

CAPITOLUL II
Mai plouă și în Paradis …..……..…...… 25

CAPITOLUL III
În Purgatoriul mecanicii …..... 34

CAPITOLUL IV
Alungarea din EDEN - Începutul ……..... 44

CAPITOLUL V
Târgul școlar, Iadul dulciurilor home-made
Partea întîi ….....…….....… 50
Partea a doua …....……..…….....… 50

CAPITOLUL VI
Galele bahice și păcatul desfrânării …...…....….. 74

CAPITOLUL VII
Asediul final, căderea Ierihonului ……..... 96

CAPITOLUL VIII
Iadul e gol, toți diavolii sunt aici ….....….…..... 125

CAPITOLUL IX
Cele două Arhanghelițe ……...……...……. 141

CAPITOLUL X
Roller Coaster-ul din Valea Plângerii 160

CAPITOLUL XI
-Coasta lui, coasta mea sau Schema Solomon 180

CAPITOLUL XII
Sodoma și Gomora
Prima pustiire 196
A doua pustiire 204
A treia pustiire 214
Nu mai e nimic de pustiit 220

CAPITOLUL XIII
Zidurile Ierihonului s-au prăbușit ……..... 234

CAPITOLUL XIV
Turnul Babel ……..…….…….…..... 244

CAPITOLUL XV
Cina cea de Taină (versiunea cu fostul soț) 257

CAPITOLUL XVI
Direct spre Iad sau Ana Karenina și trenul
de la ora 5 .....… 270

EDITURA BIFROST